

tavshedspligten, som tavshedspligtsudvalget foreslår på dette område. Da de nævnte spørgsmål om udvidelse af personkredsen, som har tavshedspligt, imidlertid er indgående drøftet i betænkningen om tavshedspligt, har straffelovrådet afstået fra at foreslå ændringer i flertallets lovudkast.

Justitsministeriet har fundet at burde følge tavshedspligtsudvalgets forslag.

Efter lovforslagets § 152 b skal der gælde tavshedspligt for personer, som udøver eller har udøvet en virksomhed eller et erhverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse. Dette svarer til angivelsen i den gældende § 264 b, idet også sådanne personers medhjælpere skal være omfattet af tavshedspligten, jfr. § 152 c i lovforslaget.

Uanset at straffelovens § 264 d indeholder et strafansvar for uberettiget videregivelse af meddelelser vedrørende en andens private forhold, kan straffelovrådet tiltræde, at der i overensstemmelse med gældende ret opretholdes en særlig og strengere regel for tavshedspligtsbrud begået af f.eks. læger, advokater, apotekere, sygeplejersker og andre personer, som udfører deres erhverv i medfør af offentlig beskikkelse eller anerkendelse. Justitsministeriet er enig heri.

b. *De gældende regler* i straffeloven angiver i § 152 de tavshedsbelagte oplysninger med ordene: »... erfaret som en hemmelighed, eller hvad der ved lov eller anden gyldig bestemmelse er betegnet som sådan« (§ 152, stk. 1), og i § 264 b med ordene »privatlivet tilhørende hemmeligheder«. Om oplysninger, som den pågældende kommer til kundskab om, skal holdes hemmelige, beror således i væsentlig grad på normer uden for straffeloven. Pligten til hemmeligholdelse kan følge af tjenstebefaling, forretningsorden eller pålæg i det enkelte tilfælde, f.eks. stempling af papirer som fortrolige. Hemmeligholdelsespligten kan endvidere uden konkrete eller generelle anvisninger fremgå af oplysningens eller emnets beskaffenhed. De undtagelser fra adgangen til aktindsigt, som følger af offentlighedsloven, antages at give en generel afgrænsning af pligten til hemmeligholdelse, men en krænkelse af tavshedspligt kan også forekomme med hensyn til forhold, som er genstand for aktindsigt, f.eks. hvor oplysninger, som kun den pågældende part kan få aktindsigt i, videregives til offentligheden.

Hemmeligholdelsespligten kan være begrundet af hensyn til offentlige eller private interesser. Bestemmelsen i § 264 b omfatter alene tilfælde med private hemmeligheder, og afgrænsningen mellem denne bestemmelse og bestemmelsen i § 152 beror

derfor på, om der i det offentlige interesse påhviler tjenestemanden tavshedspligt, jfr. herved retsplejelovens § 169 om vidneudelukkelse, idet forholdet i så fald henhører under § 152, såfremt denne bestemmelses øvrige betingelser er opfyldt. Der henvises om de gældende bestemmelser til Waaben: Strafferettens specielle del, side 249-250, og Greve m.fl.: Kommenteret straffelov, speciel del, 3. udg., side 96 ff og side 299 ff.

Den beskrivelse af de tavshedsbelagte oplysninger, der i dag gives i straffelovens § 152 og § 264 b, kan efter tavshedspligtsudvalgets opfattelse give anledning til en række tvivlsspørgsmål og bør derfor ændres.

Flertallet foreslår, at bestemmelserne udbygges, således at de kommer til at indeholde en mere udførlig beskrivelse af de hensyn, der kan føre til, at en oplysning må anses for fortrolig, end den nuværende henvisning til, hvad der er »erfaret som hemmelighed«, »privatlivet tilhørende hemmeligheder« og forholdets natur. Således har man bl.a. på baggrund af reglerne i offentlighedslovens § 2 søgt at udarbejde en oversigt over de hensyn, der kan begrunde, at oplysninger må anses for fortrolige. Man har heri særligt fremhævet to hovedgrupper af beskyttelsesværdige hensyn til private, nemlig:

Hensynet til enkeltpersoners og private selskabers eller foreningers personlige eller interne, herunder økonomiske, forhold samt

hensynet til enkeltpersoners eller private selskabers eller foreningers økonomiske interesse i at beskytte oplysninger om tekniske indretninger eller fremgangsmåder eller om drifts- eller forretningsforhold.

For så vidt angår offentlige interesser, har man fremhævet følgende hovedgrupper:

Hensynet til statens sikkerhed eller rigets forsvaret, til rigets udenrigspolitiske eller udenrigsøkonomiske interesser, herunder forholdet til fremmede magter eller mellemfolkelige institutioner,

hensynet til forebyggelse, opklaring og forfølgning af lovovertrædelser samt straffuldbyardelse, og beskyttelse af sigtede, vidner eller andre i sager om strafferetlig eller disciplinær forfølgning,

hensynet til gennemførelse af offentlig kontrol-, regulerings- eller planlægningsvirksomhed eller af påtænkte foranstaltninger i henhold til skatte- og afgiftslovgivningen samt

hensynet til det offentlige økonomiske interesser, herunder udførelsen af det offentlige forretningsvirksomhed, og til offentlige myndigheders interne beslutningsproces.